

DETEKTIVKA

SL RE

JOSEPH KNOX

NY

PLUS

Sirény

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Joseph Knox
Sirény – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SIRÉNY

**JOSEPH
KNOX**

SIRÉNY

PŘELOŽIL DAVID KORANDA

PLUS

Pro Johanna

„Minulost stala se součástí mé budoucnosti
a přítomnost z rukou se mi vymkla.“

Joy Division: „Heart and Soul“

Po tom všem jsem nastoupil zpátky na noční. Na denní by mi už nikdy nikdo nevěřil. Ve čtyři ráno jsem vyjížděl k tísňovým hovorům, chodil nahoru a dolů po vypnutých eskalátorech a hlavně se snažil příliš nemyslet. To mi kdysi šlo. Ani se mi nechtělo věřit, když mi o pár měsíců později začala od úst vycházet pára. Znovu přicházel listopad.

„Venku zase padaj sračky,“ ulevil si parták a odmítl vylézt z auta. Občas tím myslel kroupy, jindy déšť se sněhem. Dnes přišel přívalový déšť. Blýskalo se a z ulic se smývala špína. Vystoupil jsem z auta a parták mi podal noviny, kterými jsem si chránil hlavu před deštěm.

O policejní asistenci si zavolal majitel jednoho sekáče. Sledoval jsem, jak hýbe ústy. Chtěl po mně, abych vystrnadil párek bezdomovců, kteří se schovali před deštěm ve vchodu do budovy. Moc mi to nedávalo smysl, ale abych pravdu řekl, skoro jsem ho neposlouchal. Pod nosem měl chomáč slepených uhlově černých chlupů, který mi připomínal Hitlerův knírek. Podíval jsem se na vágusáka s vágusačkou, kteří spali ve dveřích, sjel majitele za to, že zbytečně maří policejní čas, a prošel lijákem zpět do auta.

Vlezl jsem dovnitř a partákovi jsem jako trest za to, že nešel se mnou, vrátil mokré noviny. Podíval se na mě a pak na zmáčenou přeloženou titulní stranu.

„Četls to?“ zeptal se mě. V rukou držel noviny a čekal, jak zareaguji. „Takovou smrt si nikdo nezaslouží, co?“

Fotografie byla rozpitá deštěm a stejně tak byl rozmazaný i text, ale já tu holku na obrázku přece jen poznával. Patřila k trojici dívek, které jsem minulý rok jen letmo poznal. V podtitulku se psalo, že jí v době smrti bylo třiadvacet let. Dvaadvacet, když jsem se s ní setkal já. Vyhlédl jsem z okénka a pozoroval, jak se do ulic vrací listopad. Tahle byla poslední. Parták se naklonil ke mně a hřbitovně si odkašlal.

„No ták,“ řekl. „O co tam šlo? Co se tam stalo?“

„To se ptáš na špatném místě.“ Já pouze věděl, kde to celé před rokem začalo. Věděl jsem o svých třech přešlapech a o důvodech, proč jsem jim nedokázal předejít. Co se stalo s těmi dívkami, s těmi ženami, které na krátkou dobu vkročily do mého života, na chvílku ho změnily, jsem mu vysvětlit nedokázal. Beztak by nepochopil jejich smích, jejich rozhořčení, jejich tajemství. Celý zbytek noci jsem se díval po lidech v ulicích, po holkách, po ženách, a měl jsem pocit, že před očima vidím životy, které ty tři už neměly šanci prožít.

Domů jsem se dostal nad ránem. Namíchal jsem si drink a posadil se. Chvilí jsem na rádiu přehazoval stanice, ale pak už jsem to nedokázal déle odkládat. Znovu jsem si přečetl ten novinový článek a poprvé po několika měsících jsem si dovilil se nad tím vším pořádně zamyslet.

„*Timble zabiješ i mě,*“ řekla.

Co se tehdy vůbec stalo?

I.

Nepoznané slasti

1

Vybavuji si, jak přede mnou jeden mladý pár přešel ulici, aby se mi vyhnul, a zaslechl jsem také, jak někomu v kapse cinkají drobné.

I ulice, po které kráčíte každý den, vám může připadat zcela neznámá, když ležíte obličejem na chodníku, takže mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, kde jsem. Na zemi byla námraza. Vzduch zastírala těžká neprostupná mlha, která vše připravovala o ostré obrysy. Celé město bylo rozostřené a další páteční noc přicházela o svou zář.

Ztratil jsem cit v levé ruce, tak jsem se z ní převalil na záda a podíval se na hodinky. Měly rozbitý ciferník. Za předpokladu, že se mi zastavily ve chvíli, kdy jsem s sebou praštil o zem, a že to nemohlo být déle než pár minut, jsem měl stále něco přes hodinu času. Klidně bych se stihl dojít převléknout do suchého a dorazit do baru s dostatečným předstihem, abych sledoval předávku. Zapřel jsem se o zeď a postavil se na nohy. Bolel mě obličej a hlava mi třeštila, jako by se mi urval mozek, rachotil v lebce od spánku ke spánku vytloukal přitom ze sebe piny od platebních karet a jména kamarádů z dětství.

Zpozoroval jsem, jak ten mladý pár mizí v mlze. Navzdory sociálním sítím, bezpečnostním kamerám a státnímu aparátu stále žijeme v době, kdy člověk může jen tak zmizet, když bude chtít. Anebo i když nechce. Od chvíle, kdy se o té věci začalo psát, uplynul zhruba měsíc. Už měsíc mě pohřešují.

Nahmatal jsem si místo na týlu, kam mě někdo vší silou uhodil. Peněženku jsem měl pořád v kapse, takže loupežné přepadení to nebylo. Spíše varování. Kolem nebylo ani živáčka, ale já na sobě přesto cítil pohledy mnoha párů očí.

Ulice se podé mnou rozkymácela a já se musel chytit lampy, abych to vyrovnal. Když jsem konečně zvládl zase jít, na dlouhých úsecích jsem nechával zavřené oči a bylo mi úplně jedno, jestli do něčeho vrazím.

Jakmile jsem zahrnul za roh, okamžitě jsem podle zchátralých cihlových domů s venkovními požárními schodišti poznal, že jsem v Back Picadilly. Vysoké budovy tu mezi sebou tísní úzkou uličku, která působí dost klaustrofobním dojmem. Ve večerním dešti se odrazilo světlo měsíce a já se nechal pohltit nostalgickou vzpomínkou. Na konci ulice byl nonstop bufet, ve kterém jsem v předchozím životě trávil dost času. Akorát jsem se tu už několik let neukázal a za tu dobu se město změnilo natolik, až jsem pochyboval, že bych tu narazil na nějakou starou známou tvář.

Sotva jsem udělal pár kroků do uličky, uslyšel jsem, jak za mnou startuje auto. Motor zatúroval, profoukl ventily a pak si v klidu pobrukoval. Úzkou uličku zalilo světlo reflektorů a mně se od nohou protáhla pokroucená silueta.

Byla užší, než jsem si pamatoval.

Ohlédl jsem se přes rameno do oslnivých dálkových světel. Auto stálo u vjezdu do uličky. *Tady není nic k vidění.* Otočil jsem hlavu zpátky a pokračoval v chůzi. Došel jsem asi do poloviny, když se světla zamihotala a začala mě sledovat.

Motor si dál brumlal a auto se ke mně pomalu přibližovalo. Už mi bylo necelý metr za patami a já si uvědomil, že jsem ve skutečnosti vůbec nezmizel. Na zátylku jsem cítil žár reflektorů. Nechtělo se mi skrz ně znovu se ohlížet na řidiče. Báł jsem se, koho bych za volantem uviděl.

Vmáčkł jsem se do výklenku u vchodu jedné z budov a chtěl auto nechat projet. Pár vteřin stálo na místě. Zamhouřil jsem oči a v záři světel rozeznal nablýskané černé BMW se stříbrným chromováním. Do plic se mi vlila noc. V žilách mi vřela krev. Okénko sjelo dolů, ale do auta jsem neviděl.

„Detektiv Waits?“ zeptal se mužský hlas.

„Kdo se ptá?“

Ze sedadla spolujezdce se ozval ženský smích.

„My se ale neptáme, krasavče. Nastup.“

2

Šklebily se na mě kapky deště, který tůkal do čelního skla. V opotřebených žilách jsem neměl sílu, tak jsem jen seděl na zadním sedadle a zabavoval se pokusy sevřít ruku v pěst. Myslel jsem na pytel speedu v kapse bundy.

„Takže oni vážně nelhali?“ zeptal se řidič, který mi očividně četl myšlenky. Vypadal tak na čtyřicet. Pokaždé když otočil volantem, protáhl si široká ramena jako zápasník střední váhy. Měl na sobě vypasované popelavě šedé sako a stejnou barvu měly i jeho vlasy. Kdykoliv se podíval do zpětného zrcátka, udělal to uvolněně a nedbale, jako bych ani neseděl za ním. Žena měla špinavě blond vlasy stažené do pevného culíku.

Mlčel jsem.

Na zadním sedadle se do mě kvůli promočenému oblečení pustila zima a já zatnul zuby, abych se neklepal. Jediná věc v celé kabině, která nepocházela přímo od prodejce, byla policejní čtečka. Zapnutá. Ve vzduchu jsem cítil drahý vanilkový parfém, ale značku jsem nepoznal. Ani k jednomu z dvojice na předních sedadlech mi každopádně příliš neseděl. Bylo z něj cítit mládí a peníze.

Energicky jsme odjížděli od místa, kde mě nabrali. Pryč od nočního života a záře města. Kolem prázdných krámků a místních podniků, které se tak tak držely nad vodou. Kolem obrovských prázdných budov. Po umírající hlavní třídě.

„Co po mně chce?“

Řidič se na mě podíval zpětným zrcátkem. „Na to jsem se neptal.“

Najeli jsme na Deansgate.

Tahle ulice má na délku téměř dva kilometry a táhne se od jednoho konce města na druhý. Člověk na ní najde vše od restaurací na objednávku až po vývažovny pro somráky a všechno mezi tím.

„A kde vůbec je?“

„V Beetham Tower.“

Nejspíš jsem zaklel.

„Nejedete tam poprvé, co?“ uculila se žena.

Beetham Tower je s výjimkou hlavního města nejvyšší budovou v zemi. Postavili ji jako součást několika plánovaných mrakodrapů. Původní myšlenka byla taková, že se město bude rozšiřovat vzhůru, takže měl být každý věžák o pár metrů vyšší než ten předchozí. Měly v sobě jako obří graf z betonu a kovu odrážet nekonečný ekonomický růst. Developéři si usmysleli, že by mohli vydělat jmění na pronájmu titěrných předražených bytů nezanedbaným mužům a ženám, naší jediné komoditě. Jenže měli hlavy v oblacích. Když přišla krize a celá ekonomika se kolem nich začala bortit, majitelé, investoři i stavitelé přišli o všechno. Na pár let vzrostl mezi muži počet sebevražd, jinak ale všichni pokračovali dál v zajetých kolejích.

Dnes slouží většina těchto nedostavěných torz jako zdroj kovošrotu pro sběrače. Zbytek dál chátrá a v obnažených základech shromažďuje dešťovku. Reziví jako otevřená rána v zemi. I během tříleté výstavby Beetham Tower to několikrát vypadalo, že se budova nedostaví. Navzdory všemu se ale dokončila a dnes stojí přímo uprostřed města jako obrovský zdvižený prostředníček.

Sjeli jsme z Deansgate a zaparkovali před vchodem do mrakodrapu. Do okénka se nám nahnul rozzubený sluha oblečený jako Frank Sinatra. Na první pohled poznal řidiče, úsměv mu spadl a odmávl nás dál, dolů do podzemních garáží.

3

V Beetham Tower sídlí hotel Hilton, kromě něj jsou tam ještě garsonky a přímo na střeše pak na zakázku zařizované apartmány.

Ačkoliv byla celá budova stavěná aerodynamicky a bez příkras, základnu tvoří čtyřpatrový přístavek, který je mnohem širší než zbytek věžáku. To také musel být, aby se do něj vešel taneční sál, bazén a všichni ti usměvaví synáčkové a dcerunky horních deseti tisíc. Zdi hlavní haly i bar v ní jsou postavené téměř výhradně z tvrzeného skla. Prostor je navržený tak, aby každý, komu by se omylem chtělo zahledět ven, uviděl pouze vlastní odraz.

Už jsem tu jednou byl.

Konkrétně minulý rok, když z okna v devatenáctém patře vyletěla mladá žena a zabila se pádem na zem. Dáša Růžičková se jmenovala a byla to nezletilá prostitutka z České republiky. Otec ji ve čtrnácti letech prodal jednomu místnímu překupníkovi a holka od té doby projela s obchodníky s bílým masem celou Evropu. Z podobných zemí se děvčata kupují snadno, protože se tam tak často ztrácejí. Každá koupě šla bez problému narafčit jako další z řady zmizení. Ji si ale vzali ještě z jiného, výrazně prostšího důvodu.

Dáša bývala krásná. Ještě než se z ní stala vyhublá troska, s níž si každý pohazoval jako s hadrovou panenkou, dávala význam slovu nádhera. Svým čistým vzezřením se na práci prostitutky přirozeně hodila, protože i kdyby jí život naložil sebevíc útrap, stále by vypadala určitým způsobem neposkrvněná. Na mojí práci mě pravidelně štválo, když jsem viděl, jak se s dívkami a ženami zachází jako s věcmi na šukání a mlácení. Jako s předměty, které se dají prohodit oknem. Napadlo mě, co to o nás vypovídá, když se teď nejhorší lidskou vlastností stal půvab.

Byl jsem si jistý, že se z toho okna Dáša nemohla takovou silou vrhnout vlastním přičiněním. Jenže hotelový pokoj, ze kterého vypadla, byl

prázdný. Celé hodiny jsem v něm držel hosty i zaměstnance a vyslychal každého, komu kódovaná karta umožňovala přístup do patra. Když si začali boháči stěžovat, že jim utíkají zisky, poslali za mnou inspektora, aby mě vystřídal. Odtáhl jsem si ho stranou do prázdného pokoje v devatenáctém patře a pokusil se mu celou situaci vysvětlit.

Jakmile mi bylo jasné, že mě nehodlá poslouchat, udělal jsem pár kroků zpět ke dveřím a zamířil pohled k oknu. Inspektor si uvědomil, co se chystám dělat, a zakřičel na mě, ať přestanu. Já se ale rozeběhl k oknu a očima celou dobu visel na něm, abych viděl, jak se bude tvářit. Bohužel se mi stihl postavit do cesty dřív, než jsem k oknu vůbec doběhl.

Tohle byl můj druhý ze tří přešlapů, kvůli nimž jsem se nakonec dostal na titulní strany všech novin. Kvůli nimž jsem si uřízl doživotní ostudu. Kvůli nimž jsem musel vzít zavděk jedinou prací, která na mě vyzbyla.

Dášina smrt byla vyhodnocena jako sebevražda, a u té to zůstalo.

Od toho dne jsem se do Beetham Tower nevrátil.

4

„Seržantka Conwayová,“ představila se mi policistka a natáhla ke mně na pozdrav ruku. Zatímco její kolega mluvil s recepční, my dva čekali ve foyer. Na to, že byl od Zvláštního útvaru, mi jeho vystupování přišlo dost nevhodné. Od skupiny mužů ve smokinzích, kteří zrovna vcházeli obrovskými zdobnými otáčivými dveřmi, se ozval burácivý smích. Vrávorali pod lustrem velikosti osobního auta a já jim přál, aby jim sletěl na hlavu. Pak jsem se otočil ke Conwayové.

„Co mu na vás tak vadí?“ zeptala se a pohodila hlavou směrem k partákovi. Ten se odvrátil od recepcce, přešel zpátky k nám a ona se rychle narovнала, jako bych jí byl celou dobu ukradený.

Výtah nás nekonečně dlouho vyvážel ke střešním apartmánům, k části věžáku, kde jsem ještě nebyl. Parták nás odpípl kartou a umožnil nám do těchto vyšších pater vstup. Výtahová verze písně „My Heart Will Go On“ se utišila, dohrála a za okamžik se znovu rozjela. Samotný výtah byl stejně jako všechny ostatní prostory v budově pokrytý zrcadly a reflexní ocelí.

Zadíval jsem se na špičky svých bot.

Zastavili jsme v pětačtyřicátém patře a dveře výtahu se líně odšouply. Než stačil robotický hlas školní ředitelky ohlásit patro, parták mě zhurta čapnul za paži.

Prošli jsme dlouhou, vkusně minimalisticky zařízenou chodbou a nechali Conwayovou v závěsu. Minuli jsme vchody do dvou apartmánů, jediných dalších na celém patře, a zastavili se u černých dveří. Muž je pomocí své karty otevřel a vpustil mě do obývacího pokoje obřího anonymního bytu.

V tisku se o těchto apartmánech hodně napsalo. Dovolit si je mohli jen ti největší zazobanci. Samotné byty za ty prachy ani nestály, jenže o ně vlastně ani nešlo. Člověk platil za to, že mohl bydlet 150 metrů nad zemí.

Jedinečná příležitost shlížet na miliony lidí pod vámi nebo, pokud by člověk měl opravdu velké ego, nechat je k sobě vzhlížet.

Místnost byla temná, podsvícená pouze neonovým městem dole. Tři stěny obývacího pokoje tvořily obrovské okenní tabule, které nabízely téměř panoramatický výhled na město.

„Posadte se,“ vyzval mě popelavý muž. Zůstal jsem stát. „Jak chcete. Každou chvíli je tu.“ S těmito slovy se otočil na podpatku a přešel ke dveřím. Otevřel si je jen natolik, aby se jimi protáhl, a pak je za sebou potichu zavřel.

Diskrétnost.

Jakmile se dveře dovřely, šel jsem k nim a přistrčil oko ke klíčové dírce. Chodba byla zcela prázdná a já přemítal, jestli by stihl tak rychle odejít. Pak mě napadlo, že si třeba jen přidřepl, abych ho neviděl, ale ta myšlenka byla až moc absurdní.

„Jsme tu sami, Waitsi, pokud tedy přemýšlíte zrovna o tomhle.“ Otočil jsem se za hlasem. Proti záři města venku se rýsovaly temné obrysy mužské postavy.

„Kde jste přišel k tomu monoklu?“ zeptal se tím nezaměnitelným oxbridgeským přízvukem.

Sáhl jsem si na oko. „Byl jsem ve správný čas na správném místě.“

„Já už myslel, že jste se znelíbil detektivu Kernickovi...“

„Ten si akorát zoufal, že ho někdo předběhl.“

„Také mi to tak přišlo.“ Muž vstoupil do tlumeného světla a usmál se. „Měl bych se představit. Poslanec David Rossiter.“

Přešel jsem místnost. Byl vysoký a vyzářoval sílu. Bylo mu kolem pět-
ačtyřiceti, měl na sobě oblek šitý na míru a sálala z něj vřelost dobrého politika. Coby člověk, který se živil jednáním s lidmi, mi z obou stran pevně chytil ruku do svých a potřásl mi s ní. Ruce měl teplé, ale snubní prsten studil na dotek.

„Posadte se,“ nabídl mi. Sedl jsem si a po krátké odmlce se posadil i on. „Zajímavé.“

„Co, pane Rossitere?“

„Pokynul jsem vám rukou ke křeslu po levé straně, ale vy jste si sedl do toho pravého – a klidně mi říkejte Davide.“ Usmál jsem se a za očima ucítil tupou bolest. „Nejspíš byste rád věděl, proč jsem vás sem zavolaal, Aidane.“

„Waitsi,“ opravil jsem ho. „Předpokládám, že jde o něco pracovního.“

„Dobrá. Waitsi, sledujete politické dění?“

„Jen když není zbytečné.“

Opět se usmál. Kdykoliv to dělal, díval se mi přímo do očí, jako by mě ujišťoval, že jsem ho nějak mimořádně pobavil. Už jsem ho kolikrát viděl na fotkách v novinách, jak stejným způsobem hledí na válečné zločince.

„Netroufám si předpokládat, že víte, kdo jsem.“

„Poslanec David Rossiter.“

„Co všechno víte o mé kariéře?“ zeptal se se zvláštním důrazem na poslední slovo.

„Jen co se píše v novinách.“

„Zrovna vy byste měl vědět, že člověk nesmí věřit všemu, co se píše v novinách, zlostžený detektive Aidane Waitsi...“

Tě poznámce jsem nevěnoval pozornost. „Váš otec byl taky poslanec a přišel si díky tomu na své. Vy jste býval větší idealista, takže v době, kdy váš bratr nastupoval do vrcholové politiky, vy jste se ještě plahočil v advokátní kanceláři. Oženil jste se mladý a klape vám to. Hádám ale, že s dědičkou vodkového impéria by to klapalo leckomu.“

Zase ten úsměv.

„Do politiky jste se dostal v zajímavé době. Toryové byli zrovna čtyři roky v opozici a i po vašem nástupu jim trvalo další čtyři, než se dostali k moci. Navzdory tomu jste straně zvýšil důvěryhodnost. Neskákal jste, jak straničtí stařešinové pískali, veřejně jste podporoval homosexuální sňatky i ženská práva. Dokonce i imigraci. Prostě rošťák dost velký na to, aby z něj udělali poslance. Vzhledem k vašim zkušenostem z práv pak vůbec nikoho nepřekvapilo, když z vás udělali ministra spravedlnosti. I když hádám, že vám určitě neuškodilo ani to, že jste spořádaný muž od rodiny se dvěma fotografickými dcerkami.“

„Měl byste napsat mou biografii.“ Poslední slovo téměř nedořekl, protože si všiml, jak se mi třesou ruce. Bez prodlení se zvedl a nalil nám z baru v rohu místnosti dva velké koňaky.

„Díky,“ řekl jsem a jeden si od něj vzal.

„A ke komu se kloníte vy, co se politiky týče?“ zeptal se a znovu se posadil.

„Zatím stojím rovně.“

„Nerozhodný volič?“

„Plány politiků mi přijdou moc vágní na to, aby mi pomohly vyřešit problémy, na které sám reálně narážím.“

Lokl si, okamžik válel tekutinu na jazyku a pak polkl. „Zachraňujete svět člověka za člověkem?“ Přikývl jsem. „Na tom možná něco bude.“ Zavrtěl se na pohovce. „Co kdybych vám o jednom člověku pověděl? O jedné osobě, která zoufale potřebuje zachránit?“

„Odpověděl bych, že na takovou práci seženete i lepší lidi, než jsem já.“

„Já už vám ale povídal, že nevěřím všemu, co se píše v novinách.“

Napil jsem se. „Udělám, co budu moct, ale nečekejte ode mě nic, co by nezvládl ten váš popela na chodbě. Spíš méně.“

To mu nejspíš vyhovovalo.

„Waitsi, vy jste ve skutečnosti jediný, kdo mi může pomoci. Říká vám něco jméno Zain Carver?“

Mlčel jsem.

„Dnes ráno,“ pokračoval, „jsem mluvil s vaším nadřízeným. Skvělý chlap jménem Parrs.“

„Proč se o tom dovídám až teď?“

„Žijete v utajení. Detektivu Kernickovi trvalo několik hodin, než vás našel.“

„Potěšilo mě, jak u toho byl diskrétní. Tím BMW naprosto splýnul s okolím.“

„Za to se omlouvám. Členové Zvláštního útvaru až příliš snadno umí zapadnout mezi obyvatele bohatších čtvrtí.“

„A já mezitím zapadl mezi spodinu.“

„Proto jste také tady...“

„Nemůžu s vámi o Carverovi hovořit, dokud si nepromluví s velitelem Parrsem.“

Rossiter ta slova chvíli zvažoval, pak z kapsy saka vytáhl telefon a podal mi ho.

„Raději ho vytočte sám,“ řekl jsem.

Usmál se, sjel na Parrsovo jméno v adresáři a čekal, až hovor někdo vezme. Parrs to jako obvykle okamžitě zvedl.

„Mám tu vašeho kolegu Waitse,“ řekl Rossiter do mluvítka. „Vzhledově se hodí. Velmi autentický. Dokonce si nechal ve službě nalít. Jen se mnou prý nebude mluvit, dokud to neprobere s vámi.“ Znovu mi podal telefon a já si ho vzal.

„Pane.“

„Waitsi,“ procedil velitel Parrs. S tím jeho skotským přízvukem to znělo, jako by zavrčel. „Panu ministrovi vyjdete ve všem vstříc. Promluvíme si zítra.“ Linka ztichla a já podal telefon zpátky Rossiterovi.

„Zain Carver,“ začal.

„Dealer drog.“

„Odkud ho znáte?“

„Od vidění.“

„Máte za úkol se mu vetřít do přízně?“

„Mám dojem, že zadání úkolu se mi brzy změní.“ Nijak na to nezareagoval. „Jestli se Carverovi daří, tak jedině proto, že je to obchodník mezi chuligány a nikdo podobný tu neoperuje. Mým úkolem je zjistit, jestli by se toho nedalo využít.“

„Jak využít?“

„Třemi různými způsoby. Kdybychom na něj správně zatlačili, mohl by nám donášet na ostatní překupníky drog. Sice nemá největší obrat ani mu to kdovíjak nepálí, ale mohl by nám pomoci ulovit větší rybu. Případně by nám mohl prozradit, jaké lidi z policejního oddělení má na své výplatní pásce. A úplně nejzajímavější by bylo, kdyby byl jen nastrčený panák.“

„Nastrčený panák?“

„Kdyby nad ním stálo dalších dvanáct lidí, o jejichž existenci zatím ani nemáme ponětí.“

„Jen ze zvědavosti, co vy z toho všeho budete mít? Vždyt dnes by si o vás nikdo ani neopřel kolo...“

„Ani předtím jsem neměl kdovíjak dobrou pověst. Proč jsem vlastně tady, pane Rossitere?“

Znovu se napil. Zuby mu cinkly o skleničku. „Co víte o mé dceři? Té mladší, Isabelle.“

„Pěkná holka, a taky pěkně mladá. Osmnáct, devatenáct?“

„Je jí sedmnáct let,“ opravil mě. „A zapletla se právě s tímhle Carverem.“

„Pokud je ještě nezletilá, tak za ní vyšlete policejní hlídku, ať ji přiveze domů.“

„Totéž navrhoval i velitel Parrs. Já se však obávám, že bude třeba zvolit poněkud jemnější přístup.“ Do tlustých okenních tabulek okolo nás bubnovaly těžké kapky deště. Pár vteřin jsem od sebe dokázal každou odlišit, jenže kapky se brzy zvětšily, déšť zesílil a celá místnost se zastřela. Vyčkával jsem. „Takový sečtělý muž jako vy si jistě vybaví, jak se o Isabelle naposledy psalo v tisku.“

„Zkolabovala,“ odvětil jsem. „Vyčerpání organismu.“

Ani se nehnul.

„Pokus o sebevraždu?“

Přikývl. „Isabelle trpí depresemi. Podědila je z matčiny strany rodiny. Na život si nesáhla poprvé, ale žádný z předešlých pokusů nebyl tak důrazný. Všude bylo příliš mnoho krve, nadělal se příliš velký rozruch. Tohle už před novináři nešlo zapřít, tak jsme se s nimi domluvili na vyčerpání organismu.“ Zíral kamsi vpravo ode mě a celé to znovu prožíval. „Sám jsem šel za šéfredaktory a na kolenou je prosil.“

„Chápu,“ přikývl jsem.

„Skutečně?“ odpálil, ale ihned na to navázal další otázkou. „Víte, co je ještě horší než objevit vlastní dceru, jak se bodá do krku?“ Zakroutil jsem hlavou. „Když se probudí, přijede domů a začne vás nenávidět za to, že jste jí zachránil život.“ Dopil sklenku. „Mluvili jsme o tom, Waitsi. Tvrdila mi, že své nemoci rozumí a naprosto chápe, že občas přichází temné dny. Řekla mi, že zrovna ten den temný není, že má čistou mysl a že mi nikdy neopustí, že jsem jí zavolal záchranku.“

„Dcera poslance musí i tak padat hodně dlouho, než skončí u Zaina Carvera.“

„Věřte, že padala dlouho,“ řekl. „Mám takový dojem, že se s tou partou seznámila přes kamaráda. Co tak vím, už měsíc s nimi žije ve Fairview.“

„Měsíc?“ Neodpověděl. Fairview byl dům Zaina Carvera. Obří viktoriánské sídlo ležící jižně od města ve čtvrti plné studentů a mladých lidí. To místo bylo nechvalně známé nekonečnými večírky, na kterých se scházeli všichni pařmeni od univerzitních hezounů až po místní celebri-

ty. „Nevím, co vám o mně Parrs napovídal, ale já mám rozkazy zůstat na předměstí. Sleduji předávky peněz, popíjím s drobnými dealery –“

„A jde vám to,“ přerušil mě. „Ode dneška ale máte nové rozkazy. Máte za úkol překročit hranice. Ušpinit si ruce. Navázat kontakt s hlavními hráči.“

„A vaše dcera?“

„Nemůžu riskovat, že mi ji přiveze domů policie.“

„Ve vsí úctě, pane, jestliže vás novináři poslechli jednou, klidně to udělají zas. A vůbec, pokud se vám vrátí domů, tak na nějakém skandálu přece nezáleží, ne?“

„Skandál?“ zopakoval. „Na místě bych třeba odešel z funkce, kdyby ji to přivedlo zpět.“ Věřil jsem mu, ale jeho slova mi měla sloužit jako varování. Mluvil totiž o Isabelle, jako by už byla mrtvá. Uklidnil se. „Nechci, aby si kvůli mně znovu ublížila. Rozumíte?“ Kdybych mu viděl do tváře, tak snad i ano, ale stáli jsme zahalení tmou.

Pokrčil jsem rameny.

„Jste ještě mladý. Ale to poznáte. Pro svoje děti byste udělal cokoliv.“

„Co byste rád, abych udělal pro to vaše?“

Zarazil se, skoro jako by tuhle část ještě nepromyslel. „Mohl byste se k ní dostat? Zkontrolovat, jestli je v pořádku?“

„Mohl bych se jí i zeptat, jak se má.“

„Byl bych raději, kdybyste s ní nenavazoval přímý kontakt.“

„Vůbec mi to neulehčujete, pane Rossitere.“

„Nechci dceru vléct domů proti její vůli. A už vůbec ne nasazovat na to policii.“

„Ani by ji nenapadlo, že jsem policista,“ řekl jsem. „Dokonce i členové Zvláštního útvaru tomu nechtějí věřit.“ Nijak nezareagoval. „Podívejte, zapletla se s neřády.“

„K čemu myslíte, že ji stáhli? Sexu?“ To slovo ho stálo hodně sil.

„Nevím, ale tohle bych neřekl. Carver se považuje za gentlemana. Obchodníka.“

„Což je dobře, ne?“

„Záleží na tom, jakou máte s obchodníky zkušenost. Mně z toho důvodu přijde spíše nebezpečný. Mladá dívka se dá zneužít i jiným způso-

bem, obzvláště dívka se jménem. Ve městě je plno jiných dealerů, kteří by s ní zacházeli příšerně. Dostat se k nim, už by byla doma a i přes nenávisť k vám by chodila do psychologické poradny.“

Musel se dost přemáhat, ale nakonec to rýpnutí přešel. „Zato Zain Carver?“

„Je jiný. Nejspíš věděl, kdo Isabelle opravdu je. Nejspíš ji okouzlit. Prodává osmu a –“

„Osmu?“

„Heroin,“ vysvětlil jsem. „H je osmé písmeno v abecedě. Osma jako značka vcelku ujde, ale to slovo se používá v první řadě proto, že na rohu ulice nebo v klubu zní nevinněji.“

„To nepřichází v úvahu. Isabelle sice měla svoje problémy, ale drogy by nebrala –“

„To nikdo, dokud s nimi nezačne. Fairview každopádně leží v univerzitním městečku. Carver si posledních pár let vystačil s tanečními drogami. Ví, že je Isabelle vaše dcera?“

„Možné to je.“ Polkl. „I když se za to většinou stydí.“

„I kdyby to věděl, hrál by velmi nebezpečnou hru, jelikož nemůže vědět, že pro ni nepošlete a nenecháte ji přivést domů.“

„Hm,“ pomalu si točil snubním prstenem.

„Už někdy utekla z domu?“

„Jen do pětihvězdičkových hotelů s mou kreditkou.“

„A neměl byste u sebe nějakou její fotku?“

Rossiter si sáhl do náprsní kapsy. Vytáhl z ní fotografii a podal mi ji. Držel ji v dlani volné ruky, jako by chránil plamínek před zhašením. Isabelle byla bledá pohledná dívka s tmavě blond vlasy a chytrými modrými očima. Na fotce se dívala směrem nahoru, kde byl fotoaparát. Na člověka, který ho držel, napadlo mě.

„Poslyšte,“ naklonil se ke mně. „Omlouvám se za to rýpnutí o pití s dealery. Musíte být pod ohromným tlakem.“

Chvilí jsme v tichosti seděli.

„Potřebujete ode mě ještě něco?“ zeptal se.

„Jméno toho kamaráda, který ji seznámil s Carverem.“

„Obávám se, že její jméno neznám.“

„Její?“

„Tak jeho, toho člověka; na tom nesejde.“

„Třeba ho bude znát vaše manželka –“

„Alexa má chatrné zdraví. Ji neobtěžujte.“

„Chápu. A proč se vlastně o dceru zajímáte zrovna teď?“ Zvedl obočí.
„Jestliže je Isabelle pryč celý měsíc?“

„Dobrý postřeh,“ řekl a sevřel čelisti. „Není důvod vám to tajit. Svádím boje na dvou frontách, Waitsi. Depresemi trpí i Alexa. Už nějakou dobu mezi námi panují... napjaté vztahy. Obávám se, že jsme v tom všem o Isabelle ztratili přehled.“

„Jak se mám s vámi spojit?“

Podal mi vizitku s ražbou. Přejel jsem prsty přes vylišovaná písmena.

„Seženu vás na tomhle čísle, ve dne v noci.“

„Díky za skleničku. Brzy se ozvu.“

Nechal jsem ho schlíple sedět na pohovce. Vypadal ztrhaně a zkroušeně.

5

Rubik byl jedním z těch prostorných barů, které se s postupujícím večerem mění v taneční kluby. V dávných dobách nevinnosti solidně konkuroval Haciendě a sjížděla se do něj hrát ta největší smetánka postpunkové hudební scény. Tyhle časy už jsou ale dávno pryč. Podnik stál kousek od nábřeží Locks a byl z něj výhled na kanál, který protéká městem. Samotná pivnice byla červeně podsvícená a během otevíracích hodin v ní nebylo žádné přímé světlo. Šlo o jednu z největších hal v zemi. Pohodlně a bez strkání se do ní vešlo i několik tisíc lidí.

Na třech patrech se rozprostíraly čtyři bary.

Já poslední tři týdny sledoval hlavního barmana. Byl to chlap jako hora, který si udržoval permanentní strniště a učinil z něj středobod svého stylu. Působil všímavě a vypočítavě. A to především během pátečních večerů, kdy jedné ze zaměstnankyň Zaina Carvera pravidelně předával velké obnosy peněz z prodeje drog. Odhalil jsem, že všechny drogy putují nejdříve sem, a teprve odsud je tenhle barman rozposílá do dalších klubů v okolí.

Byl to dobrý systém.

Pár zfetovaných lidí nejlépe ukryjete mezi několika tisíci opilci. Pro Zaina Carvera to znamenalo, že na sebe barman přebírá veškeré riziko. Měl dvojitý nápoják, v němž na každém řádku vypisoval taneční drogy. Každá byla označovaná odpovídajícím číslem. Cukr, tedy kokain, byla trojka, extáze pětka, ket jedenáctka. Zákazníkům stačilo zdvihnout příslušný počet prstů a byli obslouženi, aniž jediným slovem jakoukoliv drogu přímo jmenovali.

Skutečné tajemství Carverova úspěchu spočívalo v tom, že měl blíže k úřednickým zločincům než pouličním kriminálíkům. Jeden den prostě převzal produkt a druhý den vybral peníze. Lidská spojka v podobě Isabelle Rossiterové byla zajímavá anomálie.

Dnes se vybíraly peníze.

Kvůli schůzce s Davidem Rossiterem jsem přijel pozdě a neviděl tak předávku. Pravidla se ale změnila a nastal čas navázat přímý kontakt.

Rozeznat dívku, která ten den peníze vybírala, nebylo těžké. Poutala k sobě na baru pozornost. Objednávala si čistou vodu do vysoké sklenice, měla na sobě černé legíny a nízké černé boty a zpoza rtů malovaných zářivě růžovou rtěnkou vrhala do všech stran oslnivé úsměvy. Vlasy měla dlouhé, oříškově hnědé a oblečená byla do semišové bundy dost možná starší, než byla ona sama. Byla výjimečná, něco málo přes dvacet let, učebnicový příklad krásky, kterou byste mohli na první pohled přehlédnout.

Když jsem jí rozlil drink, přilíš se nerozčilovala. Na okamžik se jí vztekem rozšířily husté řasy jako kartáčky, ale vzápětí stejně rychle mávla na hlavního barmana, objednala si novou sklenku a zaujala chladně lhostejný postoj, který podle mě měla v popisu práce.

„Omlouvám se.“

„Nic se nestalo,“ odpověděla.

„Ty jsi Cath, že ano?“ Na vteřinu se zarazila, pak otočila hlavu a podívala se na mě. „Mám dojem, že jsme se potkali na jedné Zainově pařbě...“

„Vážně.“ V té větě chyběl otazník.

„No, ale jenom letmo.“

Ve skutečnosti jsem ji jednou nebo dvakrát viděl, jak se baví s Carverem, ale ani s jedním jsem ještě nemluvil. Její jméno mi vyzradily posmutnělé, tuctové dívky, které vždy postávaly u zadních stěn tanečních parketů. Mluvily o ní, jako by byla slavná. *Cath*, vzdychaly, *tu on má nejradši*. Svůj život začala stejně jako ty od zadní stěny, kde nikoho neznala, ale časem se z pařmenky vypracovala na partnerku. Ty dívky předpokládaly, že za tento úspěch vděčila své houževnatosti, a že když budou v barech průbojnější, brzy budou kráčet v jejích šlépějích. Snad si alespoň ty bystřejší z nich uvědomily, že jim dávno odzvonilo a že se na ně Štěstěna nikdy neusměje.

Hlavní barman jí přinesl nový drink a celou dobu se do mě vpíjel pohledem. Naskočila mi vzpomínka. Měl jsem pocit, že ho odněkud poznávám, a zajímalo mě, jestli poznal i on mě. Jakmile měla Catherine

skleničku v ruce, byla viditelně klidnější. Otočila se ke mně a hezky se na mě usmála. Ten úsměv byl na hony daleko zářivému předstíranému šklebu, který měla nasazený předtím. Byla to skvělá herečka a do každé role ze sebe dávala tolik pravdy, aby jí to lidé věřili. I když uprostřed věty přeskočila z jedné osobnosti na druhou, člověk jí nevěřil o nic méně.

„Aha,“ řekla. „Teď už si tě budu pamatovat...“

„Ten rozlitý drink zaplatím.“

„Příště než nějaké dívce rozliješ koktejl, abys jí mohl koupit nový, měl by sis zjistit, jestli nepije na účet podniku.“

Zvedla se k odchodu.

„Jinak bys se mnou nepromluvila,“ řekl jsem k jejím zádům.

Otočila se. „Možná že ano, co ty víš? Ten monokl ti sluší. Bez něj bys měl hrozně nevýrazný obličej.“

„Až mi začne blednout, zajdu si pro další.“

„Jasně. Něco mi pověz, ehm...“

„Aidan.“

„Aidaně.“ Přestala se usmívat. „Vážně si chceš přidělovat starosti?“ Mlčel jsem. „Takže se nesnažíš záměrně přijít k úhoně?“ Očima přejela k hlavnímu barmanovi a pak zpátky ke mně. Podíval jsem se na něj. Stál opodál a sledoval nás, ruce překřížené na obří hrudi.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Jasně že ne.“

„V tom případě ti něco poradím.“ Přistoupila o krok blíže. „Běž domů. Toho druhého monokla si ušetři.“

„Sama jsi říkala, že bych bez něj měl hrozně nevýrazný obličej.“

Znovu sklouzla pohledem k hlavnímu barmanovi. „Možná by bylo dobrý nevyčínat, zlato.“

„Omlouvám se, že jsem rušil.“

Barman se spokojeně vzdálil a začal obsluhovat jakousi skupinku děvčat. Catherine pozvedla skleničku, zhluboka z ní upila a zase ji položila. Přitom pod ni nenápadně vsunula vizitku.

„Někdy mě můžeš pozvat na skleničku...“ Vrhla na mě široký a okázalý úsměv a já měl na okamžik pocit, že pod ním vidím probleskovat kousek pravdy.

„Ještě bych ti ji rozlil. Dobrou noc.“

Dlouhými krásnými kroky přešla místnost a byla pryč.

Vizitku, kterou mi dala, jsem si skryl do dlaně a chvílku ještě čekal. Pak jsem vylezl ze dveří a prošel ulicí až k pronajatému pokoji, kde jsem přebýval. Sundal jsem si rozbité hodinky, odhodil je stranou, šňupnul si speed a převlékl se.

6

Za třetí přešlap jsem si mohl sám a ještě jsem pak děkoval Štěstěně, když mi v práci světili alespoň sledování výběrčích z klubů Francízy.

V té době jsem několik týdnů dělal nárazově noční směny. Škemral jsem, kradl je, nabízel své denní a měnil je za nočky. S nesmírnou oblibou jsem pozoroval, jak město, které jsem tak dobře znal, mezi devátou noční a pátou ráno změni tvář. Všechny ty smajlíky, které pubertáci načmárali do oken, teď prozářily neony.

Zamlouvali se mi i lidé.

Byli mladí, opilí a zamilovaní. Holky zářily, jako by byly pod proudem, a kluci vedli silácké řeči. Transvestité, gothové a gayové si přivlastnili noc, zpestřili hlavní ulici a sborem vyřvávali do tmy slova, kterým jsem nerozuměl. Fungovalo to. Docela jsem se držel střízlivý. Docela jsem se vyhýbal nesnázím.

Jediný zádrhel byl můj šéf. Inspektor Peter Sutcliffe. Tak se vážně jmenoval. Stejně jako ten sériový vrah, který si vysloužil přezdívku Yorkshirský rozparovač. Inspektor měl pravděpodobně osud zpečetěný už ve chvíli, kdy mu to jméno vepsali do rodného listu. Spolužáci se mu v dětství nejspíš posmívali a automaticky ho spojovali s celonárodně nenáviděným zločincem. Tak či onak to bylo prachmizerné jméno, ale na něj sedlo. Říkalo se mu Suttý. Přezdívka měla za cíl vyhnout se zbytečným zmatkům, ale zároveň si utahovala z jeho světloplachosti.

Suttý byl bledý jako mrtvola, téměř alergický na slunce.

Hodně mě toho naučil, bytí ne všechno byly perly. Na noční směnu jsem původně nastoupil s hodně romantickou představou o nočním životě, která brzy narazila na drsnou realitu. Netušil jsem, že existují nějáci pejři, tedy dealeri, kteří vyráželi do ulic pouze v noci, a nedokázal bych vám říct ani zbla o tom, kde působí jaký gang, kdo prodává jaký produkt, a jak je

od sebe člověk dokáže všechny rozlišit. Na první dobrou jsem rozeznal pouze chechtáky. Říkalo se jim tak kvůli zhruba třicetimetřovým jizvám v koutcích úst, které jim udělali dealeri za to, že se zpozdili s platbou nebo si na ně otevřeli hubu.

Sutty dokázal rozlišit Rushboye od Whalleyů čistě podle toho, jak na sebe pískali. Poznal, kdy se nějaký Burnsider zatoulal příliš na jih. Věděl také, jak vypadají Sirény, děvčata z Francie, která přejížděla mezi kluby a vybírala peníze. A vedle toho měl téměř nadpřirozený čuch na potíže. Byla neděle ráno, zhruba dvě tři v noci, a my hlídkovali na Oxford Road. Na téhle ulici člověk narazil na to nejlepší i nejhorší z celého města, protože spojovala univerzitní koleje s kampusem a odtamtud se pak táhla dál až do centra. Prostitutky se na ní scházely se zákazníky, dealeri s fetkami.

Oxford Road kromě toho vede i k nejvychvalovanějšímu místu ve městě. Ke kari kiláku. Ke stovkám pákistánských, bangladéšských a kašmírských restaurací, naštosovaným jedna vedle druhé, kam až oko dohlédne. Ke vzkvétající, živé a různorodé muslimské komunitě. Nám přišla zajímavá i proto, že se v ní zrodila nová technika.

„Šátkujou,“ říkal tomu Sutty. Mladé ženy začaly nosit burky – což na téhle ulici nebylo nic zvláštního –, aby zakryly své pohyby. O několika dealerech jsme věděli, že toho využívají k prodeji drog, a ze stejného důvodu si je oblékaly i některé obzvláště vycukané smažky. Suttyho to nesmírně štvalo. Pod šátkem se teď mohl skrývat buď někdo s tmavým odstínem pleti, nebo fetišák. Zdvojnásobil se mu počet nepřátel.

Stáli jsme u celonočního pouličního prodejce, popíjeli kávu a Sutty kouřil. Štouchl mě do žeber a kývl hlavou kamsi před sebe.

„Tady ji máme.“

„Co? Kde?“

Ukázal na drobnou ženu v černé burce, která procházela po protější straně ulice.

„Spíš vypadá, jako by se vracela domů.“

„Honem,“ řekl a vykročil do silnice mezi auta. Na všechny ukázal fákáče a já mu šel v patách. Doběhl tu ženu, postavil se před ni a zatarasil jí cestu. Pokusila se ho obejít, ale zastavil ji zdviženou rukou.

„Allahu akbar,“ pozdravil ji a nabral dech.

Žena mu neodpověděla.

„Tak šup,“ řekl jí Sutty. „Sundej si tu šarádu.“

Žena se rozhlédla doprava a doleva. Zdála se lapená v pasti. Nakonec si závoj přece jen sundala. Řídly jí vlasy. Barvou i hustotou připomínaly slámu. Byla to běloška, od pohledu závislá, a pobledlá stejně jako Sutty. Když jsem došel až k nim, všiml jsem si, že je označkována. Od obou koutků úst se jí táhly tři centimetry zjizvené tkáně.

„Přestaň se na mě tak uculovat,“ obořil se na ni Sutty a zasmál se vlastnímu vtipu. Žena nehnula brvou. „Ukázala bys mi, copak to máš v pacce, kočičko?“ Pravačku měla svěšenou u boku a zatnutou v pěst. Neochotně ji zdvihla před sebe a rozevřela. V ruce měla dvě zmačkané a upoceně desetilibrové bankovky. Sutty jí je se slovy „Děkuji mnohokrát“ vzal a otočil se k odchodu.

Sklopila zrak k prázdné ruce. Pak se zmateně podívala na mě.

„Pane,“ zavolal jsem na něj. Spíš jsem jen tak pípl. „Pane...“ zopakoval jsem. Když se ani pak neotočil, zakřičel jsem: „SUTCLIFFE!“

Zastavil se a podíval na mě. Ve tváři prázdný výraz.

„To přece nemůžete,“ namítl jsem. Okamžik se ani nehnul, jen tam stál a nechával kolem nás procházet lidi. Pak přikývl. Přešel k ženštině, zaštrachal v kapsách a vrátil jí bankovky. Pak ji chňapl za paži a přitáhl ji ke mně.

„Prošacujte ji,“ poručil mi. Podíval jsem se na něj. „No tak, prošacujte ji. To je kurva rozkaz.“

Neochotně jsem se k ní otočil. Lidé procházeli kolem nás a udržovali si od Suttyho zdravý odstup. Žena před sebe znovu natáhla ruce a rozevřela tu s penězi. Akorát teď měla mezi bankovkami zastrčený pytlík koksu, který tam předtím nebyl. Sutty udělal krok vpřed a zatvářil se, jako by ho to překvapilo.

Pobouřeně zamlaskal, zkroutil jí ruku za záda a nasadil jí klepeta. Když ji vlácel přes ulici k čekajícímu hlídkovému vozu, zlomyslně se na mě po-usmál.

„Ještě že jsem jí ty prachy vrátil, co?“

V autě se rozbřečela. Na stanici jsme ji nahlásili a drogy předali na důkazní. Příliš dlouho jsem se tím netrápil. Den poté jsem šel na policejní ředitelství v Central Parku, zapsal jsem se do knihy návštěv a vyjel vy-

tahem do pátého patra. Natukal jsem do klávesnice bezpečnostní kód a vešel do hlídané zóny, kde se v důkazních skříňkách uchovávaly zaba-vené drogy. Vzal jsem si kokain a na jeho místo vrátil pytlík s talkovým práškem. Tím to mělo skončit. Jenže jsem si zrovna vybral den, kdy velitel Parrs nechával skříňky kontrolovat. Vzpomínám, jak jsem procházel chodbou a v uších mi hučelo.

Pak se za mnou slabě ozval ostrý hlásek. „Promiňte, detektive...“

Hned jsem věděl, co se stalo. Celé dvě hodiny jsem vyděšený k smrti seděl před kanceláří velitele Parrse. Když konečně otevřel dveře a pozval mě dovnitř, bylo to vůbec poprvé, co jsme spolu mluvili. Vyzval mě, ať se posadím, a pak zvolil ryze parrsovskou taktiku.

Mlčel.

V tichosti jsme tam seděli tak dlouho, dokud mi nepovolily nervy. Vyspal jsem mu, co se mnou je, a přiznal, že si ničím kariéru dřív, než vůbec začala. Nijak mi neodporoval, ale když jsem domluvil a on se opřel na židli, aby to všechno zpracoval, měl jsem pocit, že mu v očích pableskova-la jiskřička zájmu.

Pak ten skotský přízvuk. „Myslíte, že pro vás pravidla neplatí, Waitsi?“

„Sutcliffe –“

„Se Sutcliffem se vypořádám sám. Prošel jsem si vaše záznamy. Nejste na tom zase tak špatně. Jakés také sklony k samotářství sice máte, ale někoho takového zrovna hledám.“

„Pane?“

„Řeknu vám to na rovinu, chlapče. Dám vám na vybranou a upřímně bych vám doporučoval zvolit první možnost.“ Čekal jsem. „Mohl bych vás na místě vyrazit. Obvinít vás z trestného činu. Mohl bych vás nechat usvědčit a zavřít vás do lochu. Také bych vás mohl naprášit novinám a hodit na vás špínu. Do konce života by vás už nikdo nezaměstnal.“

„A alternativa?“

„Vypomohl byste mi s jednou prácičkou. V tuhle chvíli už o tom, co jste provedl, ví celá stanice. Do oběda se to rozkřikne po celém městě. To by se nám mohlo hodit.“

„Hodit jak?“

Naklonil se ke mně. „Hledám někoho, kdo si neváhá trochu ušpinit ruce.“

Nastínil mi svůj plán.

Bylo veřejným tajemstvím, že si Zain Carver u policejního sboru podplácí strážníky. Celé roky se proti němu ztrácí důkazy a policie pořádá neúspěšné a zbytečné zátahy na jeho podniky. Měl bych za úkol zjistit, koho přesně si podmázl. Vypadat zkorumpovaněji než všichni ostatní. Roznést mezi ně chybné zprávy a políčit si na ně.

„Tak či onak,“ pokračoval, „budete s okamžitou platností až do soudního přelíčení suspendován. Nebudete makat na žádných případech. Zato vám dám spoustu příležitostí toulat se ulicemi a stýkat se s kriminálními živly.“ Věnoval mi žraločí úsměv. „Pokud do toho půjdete, pokud to zvládnete, tak se všechna ta obvinění, o kterých jsme si povídali, mohou vypařit...“

„A vy mi radíte, abych si vybral to první?“

„První možnost vám zničí kariéru. Ta druhá by vám mohla zničit život.“

„Dokdy se mám rozhodnout?“

„Já teď proti vám začnu sepisovat obvinění.“ Vzal si propisku a cvakl s ní. „Pokud nechcete do vězení, nenechte mě dopsat stránku.“

První možnost nestála za nic, ale zmínka o vězení mi přímo naháněla hrůzu. Vyrostl jsem na sociální ubytovně. Kavalců, společných jídelen a večerek jsem si užil až až. Podíval jsem se na Parrse. Psal rychle, a když jsem si přečetl, jaká slova na papíře používá – spiknutí, korupce –, uvědomil jsem si, že mi na výběr vůbec nedal.

„Jdu do toho,“ řekl jsem.

Neměl jsem přece co ztratit. Zpočátku se mi představa, že se budu moci zakousnout do Francie, docela zamlouvala. Velitel Parrs se téměř paranoidně obával, že mě někdo odhalí, takže o mém tajném nasazení věděli všehovšudy tři lidé.

Vystěhoval jsem se z bytu a věci si uložil ve skladu. Přesunul jsem se do centra. Do centra dění, kde jsem měl chodit z jednoho baru do druhého a být na stopě Francie. Dlouho jsem přemýšlel, co povím lidem ze svého starého života, ale když jsem řekl holce, se kterou jsem spal, že na nějakou dobu odjízďím, akorát se mi vysmála.

„Ty chceš jako odjet?“ zeptala se a futrovala si věci do tašky. „To bys tu musel v první řadě vůbec být.“

Přestal jsem chodit do práce. Vypařil jsem se. Médiím se nakukala nějaká historka a lidé uvěřili tomu, co se o mně dočetli.

Zostuzený detektiv Aidan Waits.

Hlavou mi vířily myšlenky, dával jsem si vše dohromady. Hrál jsem si s vizitkou, kterou mi Catherine nechala v baru. Byla to pozvánka na afterparty ve Fairview. V domě Zaina Carvera. Mohl bych tam ještě toho večera zajít a vystopovat Isabelle Rossiterovou.

Sebral jsem lahev vína a oblékl si bundu. Speed mě okamžitě vzpružil. Chvilku jsem stál před oknem, zhluboka dýchal a díval se na nekonečné řady domů.

Padesát pater vytrvale svítících oken.

7

Zabušil jsem na dveře a čekal.

Budova vibrovala basovými rytmy. Okna a zdi se třásly, až to vypadalo, jako by se ke mně celý dům kousek po kousku přisouval. Zvuková aparatura k domu lákala kolemjdoucí, ale protože se nikdo z nich neodvažoval zaklepat na dveře, shlukli se na konci chodníčku a sledovali mě, jako by mě považovali za svého vůdce.

Fairview leželo na hranici mezi Západním Didsbury a Withingtonem, dvěma nejbohatšími manchesterskými předměstími. Vypadalo jako předchůdce řady honosných sídel vystavených z toho nejlepšího, co doba mohla nabídnout. Uchopil jsem lahev červeného za hrdlo a párkrát zabušil dnem na dveře.

Otevřela mi dívka v černých šatech. Obličej měla nezdravě bílý a byla to přírodní zrzka. Něco mi řekla, ale slova utonula v hlasité hudbě, která se řinula zevnitř. Oči měla orámované řasenkou. Ve spojení s těmi nadčasovými šaty a slovy ztracenými ve vzduchu mi připadala jako filmová ikona, jako hvězda němých snímků z dvacátých let. Stál jsem před ní s bezradným výrazem ve tváři. Na takovou reakci asi už musela být zvyklá, protože mi vzápětí z ruky vzala Catherininu vizitku a pokynula mi, abych šel dál.

Vstoupil jsem dovnitř a přišlo mi, jako bych narazil do stěny ze vzduchu. Dům byl plný šílené směsice křiku a končetin. Kam jen člověk pohlédl, lidé se smáli, tančili, potili, líbali. Ohlédl jsem se, abych poděkoval zrzce, která mi otevřela dveře, ale ta je za mnou už stačila zavřít a dát se do řeči s jiným mužem. Jelikož jsem měl blíže ke třicítce než dvacítce, tak jsem přesně podle předpokladu poněkud vyčníval z davu.

Catherine jsem nikde neviděl, ale ihned mě zaujala jiná slečna. Stála napravo a zoufale sem nezapadala. Přírodní barvu vlasů nahradila pankáčskou platinou, ale hezká tvář jí zůstala. Měla krásnou štíhlou postavu

sedmnáctileté dívky, nicméně stylem oblékání se snažila vypadat starší. S prázdným výrazem se rozhlížela kolem, žvýkala si pramen vlasů a vstřebávala hodnotící pohledy od starších náfuků.

Isabelle Rossiterová.

Kolem krku měla slabý roztřepený šátek, který si neustále upravovala a ujišťovala se, že jí nespádl. Její otec říkal, že se bodla do krku, tak mě napadlo, že si jím nejspíš zakrývala jizvu.

Odstoupil jsem ode dveří, zamumlal k zrzce jakési slovo díky za to, že mě pustila dovnitř, a vrhl na ni zmírající pohled. Přijala ho s náležitou lhostejností krásek, které každý den vraždí stovky nápadníků. Isabelle Rossiterové jsem přátelsky pokývl na pozdrav a šel dál.

Chodba byla nacpaná lidmi a já je musel odstrkovat stranou. Nechával jsem před sebou rozestupovat moře sjetých lidí kolem dvaceti a sám chlemtal víno z lahve. Někteří měli skelné oči od osmy, kterou si buď píchli, nebo ji vykouřili, ale většinu zábavy ten večer obstarávala extáze. Pětka, jak jí tady říkali. Na to, abych se přidal k tanečnickům ve vedlejší místnosti, jsem si připadal příliš nepatřičně, na boj proti přílivu a odlivu zbouraných fetek na chodbě jsem neměl sílu a vyjít o patro výš se nedalo. Schody byly skryté pod zástupem párů čekajících na záchody, sprchy, ložnice a sex.

„Můžu si dát loka?“ řekl mi dívčí hlas do ucha.

Záblesk porcelánové pleti, bílých zubů a šileně blondatých vlasů. Vystala mi na mysl fotka, kterou mi dal její otec. Isabelle Rossiterová od té doby dost pohubla, ale stále tím k sobě v téhle místnosti nepoutala pozornost. Ostatní dívky byly o pět deset let starší a všechny měly stejnou postavu. Jako by ze sebe chtěly odhoblovat vše, co nepotřebovaly, a obrušovaly se až na životní minimum.

„Jasně,“ odpověděl jsem a podal jí lahev. Jakmile se napila a utřela si pusou, ztratila o mě zájem. Rozhlédla se po místnosti, jako by doufala, že se naším směrem dívá někdo další. Když nás lidé na chodbě přitlačili blíže k sobě, přejela mě odshora dolů pohledem a pak se mi zklamaně znovu podívala do očí.

„Co tě sem přivádí?“ zeptala se do zvuků hudby. Ta otázka byla namístě. Na pozadí okolního mládí, energie a barvy jsem svým věkem, temperamentem a tmavým oblečením zjevně nezapadal.

„Napadlo mě, že bys mohla mít žízeň.“

Vrhla na mě dokonalý úsměv. „Odkud znáš Sarah Jane?“

„Sarah Jane?“

„Tu zrzku, které jsi padl k nohám.“

„Tu jsem viděl poprvé.“

„Ona ale pouští dovnitř jenom lidi, které zná...“

„Asi mám povědomý obličej.“

„Povědomý obličej?“ Poprvé se na mě pořádně zadívala. „Kvůli němu máš toho monokla?“

„To si mě jen někdo s někým spletl.“

„Jasňačka,“ ušklíbala se a znovu si přihnula. Kolem procházející lidé nás opět přisunuli blíže k sobě. „Vsadím se, že sis ho sám namaloval, abys vypadal nebezpečně.“

„Co bych se otravoval s líčidly? Stačí zajít na večírek a rýpnout si do největšího chlapáka v místnosti.“

Pozdvihla obočí. „Znáš Zaina?“

Byli jsme si tak blízko, že jsme se téměř dotýkali rty. Naklonil jsem se jí blíže k uchu, aby mě slyšela i přes hlasitou hudbu.

„Je dneska tady?“

„Ještě jsem ho neviděla.“

„Znáš ho ale, ne?“

„Jo,“ odpověděla a nedala na sobě nic znát.

„Z toho, co se mi o něm doneslo, bych byl za monokla ještě rád.“

„Odkud že jsi říkal, že znáš Sarah Jane?“

„Říkal jsem, že ji neznám.“

Odtáhla se ode mě. „Co tu potom děláš?“

„Seznamuju se s hodným holkama...“

„Zain hodný holky nevede.“

„Co tu pak děláš ty?“

Znechuceně nad tou kýčovitou otázkou ohrnula nos. „Moc hodná jsem nebyla, už když jsem sem přišla, a teď je to se mnou ještě horší.“

„Jak horší?“

Začala se ke mně otáčet zády a já jí vzal lahev z ruky.

„Já si ji chtěla nechat,“ řekla.

„Smůla.“

„No tak... flaška je to nejmenší.“

Přikývl jsem a lokl si.

Naklonila hlavu na stranu a pokusila se nasadit znužený výraz. „Vykouřím tě, když mi ji necháš.“ Lidé procházející chodbou nás znovu namáčkli k sobě a mně přišlo, jako by zčervenala. Podal jsem jí lahev a kousek ustoupil.

„Gratis.“

Držela ji v ruce a pár vteřin se na ni dívala. „Omlouvám se,“ řekla. Rozpačitě se pouсмála. „Nevím, co to do mě dneska večer vjelo.“ Udělala krok dozadu a nechala se pohltit hladovým mohutným davem.

Nechával jsem se unášet proudem lidí z jedné místnosti do druhé. Narazil jsem na jedny zamčené dveře a přemítal, co se za nimi asi skrývá. Tě noci už jsem na tu zrzku Sarah Jane ani na Isabelle Rossiterovou znovu nenarazil. Carver ani Catherine podle mě vůbec nedorazili. Měl jsem z toho zvláštní pocit, jako by všichni byli v tutéž chvíli společně někde jinde. Jako by tuhle párty uspořádali jen kvůli mně. Do čeho mě to Parrs vlastně navezl?

8

V sobotu jsem se probudil brzy. Byl poslední říjnový den. Vytáhl jsem vizitku Davida Rossitera, vytočil deset z jedenácti číslic a položil to. Namísto jeho čísla jsem pak vyťukal zcela jiné. Velitel Parrs mi to zvedl po prvním zazvonění.

„Waitsi,“ řekl. Parrs přijímal hovory pokaždé stejně. Jako by na telefon před zazvoněním chvíli zíral a jen čekal, až se na displeji objeví vaše jméno. Jméno vždy tiše zavrčel svým lehkým skotským přízvukem.

„Pane.“

„Jak to vypadá s Rossiterovými?“

„Se starším nebo s mladší?“

„Začněme u staršího.“

„Dali jsme si skleničku. Překvapil mě. Asi jako fakt, že jste tam nebyl i vy.“

„Hm,“ přitakal. „O tom rozhodli na vyšších místech. Konkrétně pan ministr ve spolupráci s naší oblíbenou vrchní velitelkou.“

„Co ta si o tom myslí?“

„Usmyslela si, že pokud bych byl přítomen, celá věc by nabyla až příliš oficiálního rázu. Kvůli legitimitě případu a naší image jí záleží na tom, abyste od sebe jasně odděloval své dva úkoly.“

„To je milá,“ řekl jsem.

„Hm,“ zopakoval. Kdykoliv Parrs hovořil o vrchní velitelce Chaseové, z jeho slov byly slyšet pochyby, kterých jsem si s povděkem všiml i nyní. Ve všech ostatních ohledech byl nečitelný. Dávalo smysl, že Chaseová Rossiterovu aféru Parrsovi vnutila a že z ní nebyl kdovíjak nadšený. To platilo dvojnásob proto, že ten příkaz přišel od ženy.

Přerušil mi tok myšlenek. „Jestli si ale myslíte, že pracujete pro ni a budete skákat, jak ona píská, tak dovolte, abych vás vyvedl z omylu. Kontakt

s Franšízou jste tak jako tak měl navázat řádově během několika týdnů. Jinak bych s tím nesouhlasil.“

„Rozumím.“

„Včera večer jste šel do toho domu.“

Jelikož jsem ho neviděl, nedokázal jsem odhadnout, jestli se mě ptá, nebo mi sděluje, co už ví.

„Pane.“

„A?“

„Po Carverovi ani stopa.“

„Drogy?“

„Byly, ale jen studentské.“

„Co Isabelle Rossiterová?“

„Ta tam také byla. Pan Rossiter mě žádal, abych si od ní držel odstup, ale zdála se v pořádku.“ Vzpomněl jsem si, jak si ode mě vzala tu lahev vína, a byl vděčný, že jsem nemusel Parrsovi lhát přímo do obličejce.

„Přebývá na té adrese trvale?“

„Vypadalo to tak. Napadlo mě, že bych zavolal ministrovi, ale nejdříve jsem to chtěl probrat s vámi.“

„Informujte ho o všem, ale nejprve vždy zavolejte mně a já vám řeknu, o čem všem ho máte informovat. V hrubých obrysech o situaci může mít ponětí. Četl jste už ranní noviny?“

„Ještě ne.“

„Samozřejmě. Divil bych se, kdybyste se stihl vysprchovat a oholit. Původně jsem plánoval výzvu ke Greenlawové vypustit před koncem roku, až bychom navázali kontakt s Franšízou. Jelikož ale máme náskok, podařilo se mi ji protlačit do dnešních *Večerních zpráv*. Na začátku příštího týdne článek otisknou znovu.“ *Večerní zprávy* vycházely navzdory svému názvu po ránu. Byla by klika, kdybych je stihl koupit.

„Jak jste tu výzvu koncipoval?“

„Že to bude plus minus deset let, co zmizela.“

Slyšel jsem, jak do telefonu oddychuje. Ačkoliv velitel vždy tvrdil, že mu primárně jde o potírání obchodu s drogami, měl jsem pocit, že ho ze všeho nejvíce zajímá právě zmizení Joanny Greenlawové. Nechvalně proslulý odložený případ s vazbami na Franšízu.

„Zapojila se i její rodina?“

„Žádnou neměla. V patnácti porodila, ale dítě dala k adopci. Rád bych věděl, jak na tu výzvu zareaguje Zain Carver. A pokud nijak, tak ho popíchněte.“

„Pokusím se.“

„Chci, aby ho ta zpráva poplašila,“ zopakoval. Parrse absolutně nezajímalo, že se tím vystavím nebezpečí. O to více se mu ten nápad zřejmě zamlouval. Tak či onak neměl co ztratit. „Jinak pokračujte podle původního plánu.“

„Pane.“

„Všechno?“

Vybavila se mi Isabelle, jak se přede mnou červenala s lahví v ruce. Nechtěl jsem její život předávat vyděrači.

„To je, myslím, všechno,“ odpověděl jsem.

Výzvou k veřejnosti ohledně Greenlawové byl velitel Parrs úplně posedlý. Podle naší původní dohody jsem měl pouze sledovat křehký ekosystém Franšízy. Touto žádostí naopak jako kdyby hodil balvan do rybníka. Z tajné operace učinil sebevražednou misi.

Příběh Joanny Greenlawové neměl daleko k městské legendě.

Počátkem milénia vybírala peníze v podnicích Zaina Carvera. Byla jeho první. Policejní legendou se stala ve chvíli, kdy se uvolila poskytnout proti němu díky. Stará policejní garda její jméno stále používala jako zkratku pro jakoukoliv riskantní akci s mizivou šancí na úspěch.

Na něj nic nevyhrabeš, chlapče. Leda by ti píchla Joanna Greenlawová.

Vstal jsem, oblékl se a došel si pro výtisk *Večerních zpráv*. Výzva byla velmi nápadná. Okamžitě upoutala čtenářovu pozornost.

POLICIE ŽÁDÁ O INFORMACE O ZMIZENÍ GREENLAWOVÉ

Deset let.

V článku se psalo, že Greenlawová byla oblíbená šestadvacitiletá žena s vazbami na podsvětí. Všechny tyto vazby přerušila, začala žít novým životem, ale pak zničehonic zmizela. Pravda byla poněkud složitější.

Nápad založit Carverovu barovou franšízu ve skutečnosti pocházel z její hlavy. Carver byl předtím jen malá ryba. Prodával rekreační množství měkkých drog a přemýšlel, jak dál naložit se životem. Franšíza mu zajistila budoucnost. Pyšnila se vlastnostmi, které chaotický manchesterský obchod s drogami do té doby neviděl. Profesionalitou a citem pro strategii. Ty šly bohužel ruku v ruce i s přemrštěnými ambicemi. Vydupal si nárůst podílu na trhu a začala téct krev. Joanna se rozhodla jít na policii ve chvíli, kdy někdo zavraždil její kamarádku spoluvýběřčí.

Umístili ji do Zvláštních opatření, britské levnější verze Programu na ochranu svědků, a přesunuli do opuštěného domu v Thursfieldské. To byla neobydlená ulice v Salfordu, na které stála celá řada zpustlých baráků. Prázdných a opuštěných barabizen, které nikomu nestály za zbourání, natožpak renovaci. Čili ideální skrýš.

Vzhledem k úzkému záběru operace nebyly peníze na to, aby se k hlavnímu vchodu nasadila hlídka. Jednoho dne se tam po práci zastavil strážník, a když mu nikdo neotevřel, začal si dělat starosti. Párkrát zaklepal na dveře a pak je vykopl. Jakmile vstoupil dovnitř, očistil si podrážky. Celý práh měla potřísněná bílou a černou barvou.

Díval jsem se na fotografii přiloženou ke článku. Joanna měla přirozeně kudrnaté tmavé vlasy a oblečená byla do dlouhého silného svetru přetaženého přes černé legíny. Ve tváři se jí pomalu rodilo cosi mezi úsměvem a zamračením. Stála v obývacím pokoji u krbu natolik vmačknutá do výklenku ve zdi, až se zdálo, jako by se v něm snažila zmizet.

Před deseti lety.

Strážník prohledal celý dům, ale Joanna byla pryč. Spolu s ní i její kufr a oblečení.

Podle veškerých dostupných informací se Joanna Greenlawová od té doby neobjevila. Osobně jsem ani nechtěl vědět, co měl s jejím zmizením Zain Carver společného.

10

Následující týden jsem strávil stejně jako předešlý měsíc rutinní sledovačkou. Chodil jsem do místních barů a dělal si obrázek o tom, kam až sahá sféra vlivu Franšízy. Obvykle mě tyhle sólové výlety bavily, stále jsem ale nedokázal pustit z hlavy tu páteční párty. Chtěl jsem vstoupit do životů lidí, s nimiž se setkal, i těch, které jsem zatím nepoznal. Přišlo mi vzrušující mít dvojí identitu, ale bylo v tom i něco víc. Přišlo mi, jako bych dostal druhou šanci nasát trochu života, který mi utekl.

V pondělí jsem zavolaal Davidu Rossiterovi, abych mu podal aktuální zprávy o dceři. Trval na tom, abych přišel k němu do apartmánu na kávu a sdělil mu své dojmy.

„Do hodiny tam můžu být,“ řekl jsem.

„Pošlu pro vás auto.“

Teprve když jsem zavěsil, mi došlo, že jsem mu neřekl, kde vlastně bydlím. Deset minut nato přijelo černé BMW. V něm detektiv Kernick, tentokrát sám. Bez jediného slova mě odvezl do Beetham Tower. Doprovodil mě k výtahu. Zase v něm netečně vyhrávala muzika. Když jsem znovu vcházel do pětáctýřicátého patra, chvěl jsem se vzrušením, jako by mnou projížděl elektrický proud. Detektiv Kernick mě vedl chodbou k onomu bytu. Otevřel mi dveře, zase je za mnou zavřel a sám přitom zůstal venku.

Slabé zimní světlo barvilo místnost do sépiových odstínů. David Rossiter tentokrát seděl v obývacím pokoji a čekal na mě. I v křesle působil impozantně. Nepromluvil, dokud za mnou Kernick nezavřel.

„Waitsi,“ pozdravil mě a postavil se, aby mi podal ruku.

„Pane Rossitere.“

„Posaďte se, prosím.“

Sedli jsme si.

„Moc vám toho nepovím.“

„O tom rozhodnu sám, jestli vám to nevadí.“

„Po naší páteční schůzce jsem šel do jednoho baru na nábřeží Locks. Necelý měsíc tam sleduji jednoho muže, o kterém jsem přesvědčený, že je napojený na Franšízu.“

„Jméno toho baru?“

„Bohužel.“

Pozdvihl obočí.

„Pokud se nemýlím, pracuji pro vás čistě z osobní laskavosti. Bavíme se tu o právě probíhajícím vyšetřování. Některé věci vám sdělit nemohu...“

Zamračil se. „Pokračujte.“

„Pátky jsou pro mě obzvlášť zajímavé, protože právě v tyhle dny si Carver nechává vybírat peníze.“

„Jakým způsobem?“

„Zaměstnává síť mladých žen, které předstírají, že si vyšly ven za zábavou. Baví se a flirtují s obsluhou barů, vyberou od nich peníze, zavolají si taxíka a odvezou peníze Carverovi.“

„To se nebojí?“

„Ani nemusí, jelikož Carver danou taxislužbu vlastní. Po našem rozhovoru jsem navázal kontakt s jednou z těchto žen a dostal od ní pozvánku do Carverova domu. Téměř každý pátek se tam pořádá večírek. DJové, drogy, tanec a tak dále.“

„Drogy?“

„Hlavně extáze.“

„A Isabelle?“

„Vypadala v pořádku.“

„V pořádku?“

„Jako mladá žena, která se baví na párty.“ Úplná pravda to nebyla, ale na druhou stranu nedělala nic, kvůli čemu bych musel mít oči na stopkách. O čem by její otec potřeboval akutně vědět. Rossiter tu informaci chvilku zpracovával.

„Co si z toho vyvozujete?“ zeptal se.

„Vůbec nic. Řídím se jen tím, co vidím.“

„V tom máte pravdu.“ Zadíval se mi do očí. „Takhle by to ale nešlo, Waitsi. Nemůžete vědět, co je pro Isabelle typické. Na čem záleží mně.“

Řekněte mi vše, co víte, a já už se rozhodnu, jestli je to důležité. Bezesporu máte pocit, že víte, co děláte, ale jste mladý. Mohou vám uniknout detaily, a i když si jich třeba všimnete, nemusíte si být vědom jejich závažnosti.“

„Při vší úctě, pane –“

„Úcty mám až až. Nyní se pídím po faktech.“

Ani jeden z nás na okamžik nepromluvil.

„Proč si sundáváte snubní prsten, pane Rossitere?“

Uhnul pohledem.

„Prosím?“

„Vás snubní prsten. Proč si ho sundáváte?“

Promnul si spánek. „Nechápu, co tím –“

„Když jsme si poprvé třásli rukama, studil mě do prstů. Ale ruce jste studené neměl. A totéž dnes. Jestli si ho budete svlékat z prstu i nadále, měl byste si ho dávat do kapsy u kalhot. Nebo někam, kde si plus minus uchová teplotu těla. Když si ho obzvlášť v tomhle lezavém počasí hodíte do kapsy kabátu, tak vychladne. Připoutáte k sobě nechtěnou pozornost.“

„Co má tohle být?“

„Detail, kterého jsem si všiml.“

Chvilku jsme seděli a mlčeli. Rossiter mi upřeně hleděl kamsi za rameno. Skoro jsem měl pocit, jako by za mnou někdo stál. Ani jsem se nepohnul. Nakonec se mi pomalu podíval zpátky do očí. Chladně se usmál.

„To bude vše.“

11

Ty nejzajímavější části své práce jsem si v rámci týdne dávkoval v pravidelných intervalech. Čím blíže jsem byl pátku, tím více jsem se těšil na další párty a tím více se vlekl čas. Jen Rubik, bar na nábřeží Locks, ve mně vzbuzoval srovnatelné nadšení.

Pozoroval jsem personál. Jejich pohyby.

Rubik byl středobodem obchodů Zaina Carvera a hlavní barman jeho nedílnou součástí. Jeden den jsem si tam vzal knížku, koupil si pár piv a sledoval ho. Bylo zjevné, že všechno od míchání koktejlů až po přijímání dýšek dělá s odporem. Zaujal mě ale ještě něčím jiným.

Odněkud jsem si ho vybavoval.

Když jsem si uvědomil odkud, šel jsem na St Peter's Square. Po čtyřech letech rekonstrukcí se na náměstí znovu otevřela ústřední knihovna. Obří budova s kruhovým půdorysem, jejíž stavba byla inspirovaná klasicistickou římskou architekturou a která nyní stála v kontrastu s okolními šedými kancelářskými bloky. Od renovace jsem v ní nebyl, takže jsem se musel ptát, jak se dostanu do archivu periodik.

Listoval jsem nesčetnými články ve *Věčerních zprávách*, dokud jsem nenašel, co jsem hledal. Fotografie hlavního barmana, bez vousů, jak stojí na schodech budovy soudu a usmívá se. Jak se potí v laciném trojdílném obleku. Vypadal, jako by zrovna vyhrál turnaj v šipkách.

SMITHSON OSVOBOZEN

Glena Smithsona, hlavního barmana, policie zatkla za znásilnění jeho přítelkyně Eleanor Carrollové, osmnáctileté studentky prvního ročníku vysoké školy, která tehdy poprvé v životě vycestovala za hranice rodného Irsku. Obžalobě se případ rozpadl v rukách navzdory tomu, že měl

Smithson v rejstříku záznamy o krádežích, domácím násilí a prodeji rohypnolu. Soudce detektivy pokáral za připuštění „nedůvěryhodných, zmanipulovaných a chybějících důkazů“. Mezi řádky mě napadalo, jestli někdo nezastrašil samotnou dívku, protože ihned po rozsudku stáhla obvinění, odešla ze školy a vrátila se do Irska.

Franšíza v celé své kráse.

Dlouho jsem si jeho fotku prohlížel.

Každý, koho jsem do té doby potkal, byl osobnost. Byli to lidé, kteří v temném podsvětí vykonávali nějakou práci. A tenhle barman svou práci nenáviděl. Což bylo zajímavé.

12

Listopad. Fairview. Pátek večer. Zdmi domu pulzuje tentýž tlumený rytmus. Na konci přístupového chodníčku postává stejný hlouček lidí, kteří by rádi šli dovnitř, ale schází jim odvaha. Já už se dovnitř jednou dostal, a stejně jsem byl z návratu nervózní. Před odchodem z bytu jsem si vzal éčko, a po příjezdu na místo polkl druhé. Tentokrát jsem neklepal. Právě když jsem se k tomu chystal, dveře se samy otevřely. Sarah Jane, zrzavé vlasy natočené do kudrlin, bílou kůži v dalších černých šatech, naklonila hlavu do strany. Pohledem mi sdělovala: *Tebe si pamatuju*, ale víc nic.

Pravda je, že to byla krutá kráska. Dívka, na niž byste si vzpomněli na smrtelné posteli, a přemýšleli, kam se v den vašeho setkání poděla vaše odvaha, trápili se vědomím, že jste kuráž vředy sebrali v nesprávný okamžik a před lidmi, kteří za to nestáli.

Vstoupil jsem dovnitř a ona za mnou zavřela. Zdálo se, že tenhle týden přišlo pařit ještě více lidí. V každém rohu domu bylo živo a samotné stěny vypadaly, jako by se potily. Otočil jsem se k Sarah Jane, abych se na ten nával zeptal, a v tu chvíli se mi dostalo odpovědi.

Zain Carver.

Stál vedle ní a vyzářoval šarm a chlad, mrazivou zlobu. Bylo mu zhruba šestařicet, takže byl v celé místnosti nejstarší, ale měl dostatek peněz a drog, aby ze sebe smyl bytí jen náznak stařeckého stigmatu. Měl na sobě značkové oblečení v ležérním stylu, čímž připomínal nejednoho hiphopového umělce. Byl to míšenec a do všech stran vrhal zářivé úsměvy. Dům byl psaný na jeho jméno, ale kvůli své výšce se musel na chodbě hrbít. Téměř to vypadalo, jako by vlastními zády podpíral strop, a tahle představa se mu podle mě velmi zamlouvala. Fairview mu spolu s pár dalšími pozemky a roční rentou odkázali rodiče. Fakticky by takto násilný svět